

Budapest Főváros XV. kerület Önkormányzat

J E G Y Z Ő K Ö N Y V

készült a képviselő-testület 2012. március 28-án
11.00 órakor kezdődő
ünnepi üléséről

Helye: XV. kerületi Polgármesteri Hivatal (1153 Bp., Bocskai u. 1-3.) *Díszterem*

Jelen vannak: 20 fő képviselő (Báder György, dr. Balázs Zoltán, dr. Balogh András, Bárdosi György, Báthory Erzs, Bencsics Lászlóné, Bitvai Nándor, Dárdai Árpádné, Donga Árpádné, Gyurcsánszky János, Gyurkovics Miklós, Király Csaba, László Tamás, Major Sándor, Németh Angéla, dr. Novák Ágnes, dr. Pintér Gábor, Szilvágyi László, Tóth Imre, Vizér Klára)

Meghívottként jelen van: Juhászné dr. Baráth Márta jegyző, dr. Herczeg Julianna aljegyző, dr. Paor Emőke a Jegyzői Titkárság vezetője, dr. Macsári Viktória a Polgármesteri Kabinet vezetője, Aradi Gizella a Pénzügyi Iroda vezetője, Kovácsné Márkus Éva a Szociális és Egészségügyi Iroda vezetője, Németh Tibor a Városgazdálkodási Iroda vezetője, Helmajer Lászlóné az Oktatási, Művelődési, Ifjúsági és Sport Iroda vezetője, Sipos Gábor főépítész, dr. Trinn Miklós jogtanácsos, civil szervezetek képviselői

A képviselő-testület ülésén részt vett Paulusz Katalin és Varga Mónika jegyzőkönyvvezetők.

Vizér Klára: Köszönti a XV. kerületi Önkormányzat nevében a kerület jelenlévő díszpolgárait, a képviselő-testület tagjait, a megjelent kitüntetetteket, a kerület polgárait. Az ünnepi ülésen a „Budapest XV. kerület Díszpolgára” cím átadására kerül sor. Kéri, énekeljék el együtt a Himnuszt.

(Himnusz)

László Tamás: Köszönti a meghívottakat, a vendégeket, a kitüntetetteket. Az ülésen a helyi ünnep mellett bekapcsolódnak az országos ünnepekbe is. A díszpolgári cím adományozása a helyi közösség életében rendkívüli alkalom. Olyan embereket tüntetnek ki, akik a kerület életében jelentőset alkottak, életük, jelenlétük maradandó nyomot hagy a kerület életében. Két olyan személyt köszöntenek, akiknek sokkal tartoznak. Az egyik kitüntetett Molnár Gézané, a LAÉT volt vezetője, aki posztumusz részesül a címben. A másik kitüntetett Vanek Béla, akit az 56-os emlékmű pályázata kapcsán ismertek meg. Kemény, szókimondó, a véleményét bátran vállaló embert ismertek meg benne. Külföldi tartózkodása miatt nincs jelen, a kitüntetést a következő testületi ülésen adják át.

A mai ülésen olyan embereket is ünnepelnek, akik országos, állami kitüntetést kaptak. Köszöntik Vasadi Péter író, aki március 15-e alkalmából Kossuth-díjat kapott. Magyar Arany Érdemkeresztet kapott a köztársasági elnöktől Kovács Tibor, a XV. kerületi Károly Róbert Általános Iskola igazgatója és Molnár Béla a Pestújhelyi Keresztelő Szent János Plébánia plébánosa. Mindketten az életművükért kapták a rangos kitüntetést. Ünneplik Pál Gábort, a Vasutas Zene- és Képzőművészeti Iskola igazgatóját, aki a köztársasági elnöke által adományozott Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetésben részesült. Pál Gábort külföldi tartózkodása miatt későbbi időpontban köszöntik. Nyugdíjba vonulása alkalmából köszöntik Péterfi Máriát, az Újpalotai Családsegítő Szolgálat munkatársát. Czeglédi Zsolt tűzoltó alezredes, aki 15 évig dolgozott a kerületben, katasztrófavédelmi munkakörben, áthelyezésre került a Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Polgári Védelmi Parancsnokság állományába. Megköszöni a kerületben végzett áldozatos munkáját. Megköszöni, hogy meghallgatták.

Vizér Klára: A XV. kerületi Önkormányzat képviselő-testülete posztumusz díszpolgári címet adományoz Molnár Gézáné részére. Köszönti Rácz Zsuzsannát, Andi néni lányát, aki átveszi a díjjal járó tárgyjutalmat és oklevelet. Előtte néhány szóban méltatja Molnár Gézáné életútját, akit mindenki Andi néniként ismert. 1992-től 2006 áprilisában bekövetkezett haláláig vezette a Létminimum Alatt Élők Társaságát. A Neptun utcai irodában mindig nagy volt a forgalom, ott fogadta a rászorulókat, rendezte a karitatív élelmiszer, ruha és bútor szállítmányokat, irányította az országosan több, mint 200 tagszervezettel rendelkező civil szervezetet. Aki találkozott ezzel a szerény kinézetű, de mindig lelkes és tette kész asszonnyal, nem gondolta volna, hogy egy gazdag nagyiparos család sarja, kislánként Ausztriában tanult, apácáknál nevelkedett, és származása miatt gyermekfejjel megjárta a birkenau haláltábor, hogy a Radnóti, József Attila és Váci Mihály versei és a kommunizmus eszméibe vetett hit hozta haza, csatlakozott a Szamizdat mozgalomhoz, 5 év 10 hónapot töltött a 60-as években Kádár börtöneiben belső ellenzéki sége miatt, és nem utolsó sorban hat gyermeket nevelt fel. Családi háttéréről, a birkenau időszakról így nyilatkozott: „Egy rövid ideig voltam fogoly Birkenauban, azóta is hordom az oldalamban, hogy 'Ungarn jud' és a barakk számot. Nem szívesen beszélek erről. Eldöntöttem, hogy engem ne a családom után, hanem a saját cselekedeteim után lássanak és bíráljanak az emberek. Az édesanyám meghalt, amikor megszülettem, az apám sok jóra, tisztességre, becsületre nevelt, és egész életemre az ő tapasztalatai, a rám örökül hagyott gondolkodásmódja vezérelt. Már szinte gyermekkoromban kialakult bennem, hogy azok mellé álljak, akik gyengék, akikkel jogtalanságokat követtek el.” Hetven éven felül, négy infarktus után is töretlen lendülettel járta az országot, látogatta a rászorulókat, intézte a LAÉT ügyeit, bejárt a parlamentbe, tárgyalt államtitkárokkal, miniszterelnökökkel. Nem sokkal halála előtt, több mint 4000 kilométert utazva, bejárta az országot, felkereste a tagszervezeteket, tárgyalt polgármesterekkel, beszélgetett emberekkel és fórumokon népszerűsítette a LAÉT-ot. A körút tapasztalatairól így nyilatkozott: „Legutóbbi körutam során megdöbbenően tapasztaltam, hogy nő a szegénység, hogy negyedmillió ember éhez és él rettenetes körülmények között, hogy településeken az emberek segélytől-segélyig élnek. Ennél talán még nagyobb megrázkódtatás volt, mikor azt tapasztaltam, sokan nem is akarnak munkát keresni, leértékelték magukat az emberek, beletörődve, hogy nyomorban fogják leélni az életüket.” Megszervezte a napi egy tál ételből álló ebédeltetést, egy közeli nagyáruházból elhozatta a megmaradt péksüteményt, gyümölcsöt, zöldséget, amit másnap reggel a rászorulók elvihettek, illetve az ebédhez felhasználtak. Az iroda kertjében található raktár fogadta a ruha, bútor és egyéb adományokat, melyeket azután az ország legtávolabbi pontjaira juttatott el. Ebben az erőfeszítésében a Magyar Máltai Szeretetszolgálat volt legnagyobb segítségére. Szeretettel és elismeréssel beszélt egyik legszorosabb munkatársáról, Kozma Imre atyáról.

Kezdeményezései közül az egyik legjelentősebb a Hálózat Alapítvány volt, amelynek közreműködésével ezrek szabadultak meg közüzemi díj hátralékuktól, menekültek meg a kilakoltatástól. A kerület önkormányzati, együttműködési szerződés keretében, éveken át támogatta a LAÉT működését. A LAÉT küldetéséről a néhai elnök asszony így nyilatkozott: „A LAÉT alapszabálya azt mondja ki, hogy mindenütt jelen van, ahol az állampolgárt sérelem éri, ahol az embereknek segítségre van szüksége. Megalakulásunk óta az idő és a tapasztalatok sok mindenre megtanítottak bennünket, de célkitűzésünk nem változott. A túlélés lehetőségét mindaddig próbáljuk biztosítani a rászorulóknak, amíg a gazdasági felemelkedés eredményeit mindenki megérezheti, amikor nem lesz az országban éhezõ gyermek és felnőtt, és mindenki munkához jut, aki akar.” Molnár Gézáné több évtizedes a szegények körében végzett áldozatos munkájával méltó a XV. kerület Díszpolgára megtisztelő címre. Gratulál a hozzátartozóknak.

(Gratuláció, díjátadás)

Vizér Klára: Vanek Béla jelezte, hogy a díjátadás időpontjában külföldön tartózkodik. A díjat a következő testületi ülésen adják át.

A március 15-i nemzeti ünnep alkalmából állami kitüntetések átadására került sor. Magyarország köztársasági elnöke által adományozott Kossuth-díj kitüntetésben részesült klasszicizáló világgépű, etikai megalapozottságú, keresztény hagyományokat őrző költői-írói munkásságáért, irodalmi életpályája elismeréseként Vasadi Péter költő, író. A méltatást Alexa Károly olvassa fel.

Alexa Károly: Van egy régi verse Vasadi Péternek, abból idéz: „Úgy kellene, hogy mozdulatlanul, egy helyben, folyton és mégis.” A vers címe, „Á”. Miféle vers ez, és mi az, hogy régi vers? Vasadi Péter versének nincs ideje, nincs idő sem a versben magában, sem a vers körül, azaz a vers és a verselés nem időben történik, vagy azt jelenti, magában a létidőben, amely vélhető semminek, és tartható, remélhető üdvtörténetnek. „Á” az a pont a létezésben, ami nincs, két dolog közti megálló. Az idézett két sorban hét szó van, de nem tudni, hogy hány mondat. Hívó szavak egymásutánja, amelyek térben és időben beszélnek. Mozcás a mozcduatlanságban, törtézés a moccanatlanságban, az élel törmelékes egységében. És mindez egy sóhajjal indul, „úgy kellene”. Mindig az a fő kérdés, kihez beszél a vers. Hozzám, önmagához, istenhez, az eszméhez, az emberiséghez? Ez a vers csak szó, és nem beszél senkihez, csak mindenkihez, aki meghallja a szavakat, és elgondolkodik a saját életén. Az ember, legyen az a költő, vagy a verset olvasó nincs egyedül a némaságban, a torz rendetlenségben előbukkan a szavak hangossága. „Uramnak udvara vagyok, nagy csendje bennem lépdél, ez volna a hit, vagy az, ami így beszél, az ember bőrig ázik benne, majd csontként dobol a zápora, végül fénylik tőle a test, mint úrruha a sötétben”. Az úrral való kapcsolat nem a misztikus beolvadás, hanem az örök résen lét. „Élsz, botladozol” – szólítja meg önmagát a költő – „Isten cselvetései közt, és felaprítod a téli tüzelőt”. Minden Vasadi vers újakezdi a költészetet, újakezdi a dialógust Istennel. Költészete nem a nagy formák keresése, hanem a beszéd fenntartása. Ez azt is jelenti, hogy hisz a teremtés kegyelmének állandóságában. „Az első biztos mondattal rád bízom magamat”. A biztos jelzőn kell lenni a hangsúlynak. Meg tudja mondani, hogy mióta ismeri személyesen Vasadi Pétert, de azt nem, mióta érzi, hogy itt van a közelükben. Észrevételül lett a jelen szellemiségének meghatározó alakjává. Léte, szava folyamatos intés, emlékeztetés, biztatás, mosoly. Nem csak befelé figyel, hanem mindent tudni akar. A legszigorúbb kritikusa mindannak, ami köznapi életünket nehezé teszi.

Tudja, hogy a nyilvános beszéd terébe csak akkor szabad belépni, ha ismerik a saját belső, és közvetlen külső tereit. „Félálomban, alva mélyen, ébrenlét a mesterségben”. Arany Jánost beszélük, vagy Babitsot, Weörös Sándort, nem a szó Vasadi Péteré, így a magyar költészet folyamatosságáé, egyetemességé. Mindez egy kis kertben fogalmazódik meg, vált át szóba motyogásból. Az a Vasadi vers nagyszerűsége, hogy állandóan egyeztetni akarja és tudja a helyzetudatot a lét érzésével. Ez a kert itt van a szomszédban, „kint poros utca”. Ma már a magyar utca le van aszfaltozva, ehhez nincs köze a versnek. A kerítésen áthallik, hogy „villamos sikít a kanyarban”. Emlékszünk, „Néma falun lakom én, csak a villamos átrohan itt, sejteni a város szörnyeteges közelét”. Babits Mihály írta ezt 100 évvel ezelőtt, 1912-ben. A Vasadi vers tud Babitsról, tud Pilinszky Jánosról, aki szintén a kerületben élt. A három legnagyobb katolikus költő itt élt egymás közelében. A két régebbi is itt van közöttünk, itt a nagyváros zaja lehalkul. Vasadi Péter Kossut-díjat kapott, amire nem neki volt szüksége, hanem a díjnak volt szüksége Vasadi Péterre.

Vasadi Péter: Megrázó örömhírt kell közölnie: „Emberek vagyunk! Azok vagyunk, akik vagyunk.” Ez csodálatos élmény. Arról az emberről beszél, akik vagyunk. A pillanat éppen olyan csoda, mint maga az ember. Ami a pillanatban születik, annak nagy tisztelettel és szeretettel kell adózni. Csodának a részesei, mert emberek.

(Gratuláció, díjátadás)

Vizér Klára: Pál Gábor, a Vasutas Zene- és Képzőművészeti Iskola igazgatója a Magyarország köztársasági elnöke által adományozott Magyar Érdemrend Lovagkereszt kitüntetésben részesült. Külföldön való tartózkodása miatt későbbi időpontban köszöntik.

A köztársasági elnök Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesítette több évtizedes pedagógusi és eredményes iskolavezető tevékenysége elismeréseként Kovács Tibor igazgató urat, a XV. kerületi Károly Róbert Általános Iskola igazgatóját. A méltatást Dr. Novák Ágnes alpolgármester asszony olvassa fel.

Dr. Novák Ágnes: Magyarország köztársasági elnöke Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetés adományozott Kovács Tibor iskolaigazgató úrnak. Ez mindnyájuknak nagy öröm, személyén keresztül a szakma is támogatást kapott. Kovács Tibor 1977-ben kapta meg a diplomáját, majd később több diplomát is szerzett az Eötvös Lóránd Tudományegyetemen. Diplomái között van pedagógia szakos diploma, van középiskolai tanári diploma, okleveles humán-ökológus, közoktatási vezető. 1995 óta iskolaigazgató. Szakértőként tevékeny, nem csak a közoktatás, hanem a felnőttoktatás terén is. 2007-től a Közoktatási Szakértők Egyesületének az elnöke. Életét a pedagógiai munkának szentelte. A tanított, kutatómunkát végzett, pedagógiai témájú tanulmányokat írt. Az aktív élet, a kerületben folytatott közélet széles körben tette ismertté Kovács Tibort. Gratulál az elismerésért.

Kovács Tibor: Polgármester úr mondta, hogy a pedagógus mindig készen van a beszédre. Ez foglalkozási ártalom, aminek az élvezői leginkább a gyerekek, de a felnőtteknek is tudnak olyant mondani, amit érdemes meghallgatni. Amikor átvette a kitüntetését, hallotta, hogy „több évtizedes pedagógiai és eredményes intézményvezetői tevékenységéért”, döbbsent rá, hogy a több évtized ebben az évben már 42 év, ami eredményekkel, sikerekkel, sok megpróbáltatással volt tele.

Látta magát 42 évvel ezelőtt, amikor Nógrád megye egy kisközségében rálépett arra a pedagógusi útra, ami a mai naphoz vezetett. Akkor megérezte, hogy ami miatt ezt a munkát érdemes végezni, nem más, mint az emberre rácsodálkozó, és elismerést kifejező gyermeki szempár, amiből szeretet, hálót sugárzik. Ars poeticája, amiért érdemes pedagógusnak lenni, és minden nap a megmérettetést vállalni, az a gyermekek szeretete. Ha ehhez még elismerés is társul, akkor azért jól érezheti magát. Már 22 éve intézményvezető különböző helyeken. Bárhol jólesett volna neki a kitüntetés, amire most jött el az idő. Az oklevélen az olvasható, hogy „Budapest XV. kerület, Károly Róbert Általános Iskola igazgatójának”. Nem régen kerületi lakos, de úgy gondolja, hogy 2005 óta a XV. kerületben otthonra talált, az iskola nem csak a munkahelye, hanem élete egy ajándéka, amiért még sokat szeretne tenni.

(Gratuláció, díjátadás)

Vizér Klára: A Magyarország köztársasági elnöke által adományozott Magyar Arany Érdemkereszt kitüntetésben részesült, több mint négy évtizedes egyházi szolgálatáért, a Regnum Marianum Katolikus Közösség vezetőjeként végzett ifjúságnevelő munkája elismeréseként Molnár Béla esperes plébános atya, a Pestújhelyi Keresztelő Szent János Plébánia plébánosa. A méltatást Koncz Levente olvassa fel.

Koncz Levente: Kedves Béla atya, plébános úr, esperes úr, házfőnök úr. E sokféle megszólítás kifejezi Molnár Béla színes egyéniségét, szolgálatainak sokféleségét. Minden szolgálatának gyökere közös, az Istentől kapott papi hivatása, és általa az emberi lelkek szolgálata. Molnár Bélát 1969-ben, Esztergomban szentelték pappá. Sokáig káplán, majd 1994 óta plébános, 2005 óta Újpest, Rákospalota kerületi esperese. Molnár Béla papi hivatásában mindenkor kiemelt szerep jutott az ifjúságnevelői munkának, a Regnum Marianum közösséggel való kapcsolata révén, amelynek évtizedek óta tagja, majd 1991 óta köztisztviselőnek örvendő házfőnöke. A Regnum Marianum Közösséget néhány hitoktató pap alakította a XIX. század végén. Ezek a papok a VII. kerületi Damjanich utca 50. szám alatt együtt laktak, onnan jártak ki a környék iskoláiba hitoktatást tartani. A közösség által kiadott nagysikerű ifjúsági lapjuk volt a Zászló, melynek programadó vezércikkében Prohászka Ottokár püspök fogalmazta meg a közösség ars poeticáját: „Itt vagyok, lobogok, buzdítok, tanítok, mosolygok, szórakoztatok, tanácsot adok, de mindig fölfelé, az ég felé mutatok, ebből nem engedek, ebben nem alkuszom. Vagy így, vagy sehogy.” Amikor 40 év illegalitás után, az éppen megbukott kommunista rendszer emblematikus helyén a Zánkai Ifjúsági Centrumban az első Regnum idején tartott közgyűlés házfőnökké választotta Molnár Bélát, naphosszat sétálgatott a táborban, a kis gyalogutak, ösvények kereszteződéseinél minden arra járóval kezét rázott, mindenkire volt egy jó szava. Legelső vezetőként is elsősorban pásztor volt, aki a legkisebbeket is ismeri. Mind a mai napig nyaranként táborról táborra jár, igazságosan megosztva idejét a plébánia és a regnum között. Igazolva a mondás igazságát, miszerint a fiatalság nem kor, hanem állapot, ugyanúgy vállalja a sátorozást, mint a fiatalok. Kevesebben ismerik életének másik fontos periódusát. A Ceaucescu rezsim összeomlása idején ezrével érkeztek Magyarországra az erdélyi és más romániai menekültek. Béla atya ekkor az újlaki templomban szolgált káplánként, ahol ifjú ministránsként élvezte azt a friss lendületet, amit az egyházközséghez hozott. Kapkodták a fejüket a plébánián a rájuk zúdult menekült áradatban. A helyi caritas csoport hősies munkát végzett. Mivel magyarok és románok egyaránt érkeztek, Béla atya villámgyorsan megtanult románul, és a nyelvet ma is bírja. Molnár Béla 11 esztendeje Pestújhely közösségének is meghatározó alakja, a hívők és nem hívők körében egyaránt nagy megbecsülésnek örvend.

Nyugalmat árasztó, mindig derűt sugárzó, vidám személyiség. Prédikációi időtartamát tekintve mértéktartó, tanítása azonban mindig mély lelkiéletéről és komoly biblikus tudásról tanúskodik. Igazi, a szó legnemesebb értelmében lekipásztora a közösségnek. A régi Damjanich utcai házban élő és dolgozó atyák közössége hallatlan munkabírással és szeretettel fordult az ifjúság felé. Prohászka Ottókar rajzolt képet a regnum papjairól 1913-ban: „Van bennük valami iram, a hősiességnek, az Isten hadseregének a pátosza. Törik magukat, dolgoznak és fáradnak, és iparkodnak a kereszténységet a világba beállítani. Megvan bennük a meggyőződés, hogy itt élünk, s átvihetjük az eszmét az életbe, bár fúrni kell a sziklát csikorogva és szikrázva. Adja Isten, hogy ne öregedjenek, ne lanyhuljanak.” A kitüntetéséhez gratulálva Molnár Bélának is azt kívánják, hogy ne öregedjen, ne lanyhuljon. Testi, lelki egészségben szolgálhassa sokáig a híveit és a regnumot.

Molnár Béla: Mivel költő is van a teremben, csak annyit mondana, hogy van olyan evangélium, amely nincs bent a négy evangélium között. Ezeket apokrifeknek hívják. Van egy apokrif János evangélium, amelyet Weöres Sándor fordította magyarra. Ezt az evangéliumot fiatalok és idősek is éneklék. Az evangélium úgy kezdődik, hogy „Oldani Uram, és oldódni vágyom”. Az utolsó két sorát idézi, azzal köszön meg mindent: „Ki látod mit teszek, hallgass el engem”.

(Gratuláció, díjátadás)

Vizér Klára: Nyugdíjba vonulása alkalmából köszöntik Péterfi Máriát, az Újpalotai Családsegítő Szolgálat munkatársát. Méltatását Carlos Lattes Pavez olvassa fel.

Carlos Lattes Pavez: Amikor megkapta a felkérést, gondolkodott azon, hogyan szólítsa meg Péterfi Máriát. Visszaemlékszik arra, hogy a Családsegítő Szolgálat megalakításakor 15-21 évvel idősebb emberek is Marikának szólították, ezért ő is így kezdi beszédét: Kedves Marika! A jelenlévők nevében, a XV. kerületi Önkormányzat képviselő-testülete nevében, a kerületi szakma nevében, és a több száz ember nevében, akinek pályafutása során segítséget nyújtott, köszönetet mond, hogy maguk közt tudhatták, hogy kollégájuk volt. Nem csak szakmai tudása, hanem megértő egyénisége miatt is népszerű volt és marad a munkatársak között. Hozzáállásával segített egy új szociális munkás generáció létrejöttében. Eredetileg szakápolóként és műtőszasszisztensként dolgozott, majd 1987-ben kezdett dolgozni a kerületben. 1992-ben kezdett el dolgozni a Családsegítő Szolgálatnál. A Nappali Melegedőben segített a kerületi hajléktalanoknak. Egyike azon szakembereknek, aki gyógyíthatatlanul megfertőződött a szociális munka szeretetével. A munkája mindig precíz volt, mely azt eredményezte, hogy újabb és újabb elképzeléseket vezetett be annak érdekében, hogy segíthessen a rászorulókon. A nyugdíjba vonulás nem fog tétlenséget jelenteni számára. Az ajtajuk mindig nyitva lesz számára, várják úgy is mint vendéget, de úgy is mint tapasztalt tanácsadót. A nyugdíjas évekhez sok boldogságot, egészséget kíván.

Péterfi Mária: Nem szokta meg az ünneplést, neki az az ünnep, ha valaki elmondja neki a problémáját, és megköszöni, hogy meghallgatta, mert abból erőt kapott. Megköszöni, hogy szociális munkásként kapott megtisztelő figyelmet és kitüntetést, mert az emberszeretet negyven év munka után is benne van. Örül, hogy kollégái visszahívják tanácsadásra.

(Gratuláció)

Vizér Klára: Ceglédi Zsolt tűzoltó alezredes, a Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság Polgárvédelmi Parancsnokság XV. kerületi Kirendeltségéről áthelyezésre kerül a Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság Polgári Védelmi Parancsnokság állományába. Méltatását Bitvai Nándor alpolgármester olvassa fel.

Bitvai Nándor: Mind a közbiztonságért felelős alpolgármesternek jutott neki a feladat, hogy megköszönje azt a munkát, amit a XV. kerület és a Főváros biztonsága érdekében tett. Alezredes úr 2012. áprilisától az új katasztrófavédelmi törvényből adódó feladatok érdekében a Pest Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság állományában folytatja munkáját, a lakosság biztonságának érdekében az újonnan megalakult iparbiztonsági hatósági területen, mint iparbiztonsági felügyelő. Ceglédi Zsolt 1996 óta dolgozik a kerületben. Végigjárta a szakmai ranglétrát, jelenleg a Fővárosi Katasztrófavédelmi Igazgatóság XV. kerületi Kirendeltségének a vezetője. Az elmúlt 15 évben kiváló szinten látta el feladatkörét, a kerület biztonsága érdekében a megelőzésre helyezte a hangsúlyt. Ennek érdekében folyamatosan ellenőrizte és figyelemmel kísérte a kerületben működő, veszélyes anyagokkal foglalkozó gazdálkodó szervezetek tevékenységét. Pályafutása alatt tevékenyen részt vett az országos ár- és belvíz elleni védekezésben, és a helyreállításokban is. Ott volt az ajkai iszaptározó okozta károk felszámolásánál, részt vett Devecser és Kolontár területén a mentési és mentesítési feladatokban. Ismételten megköszöni Ceglédi Zsoltnak azt az áldozatos munkát, amit a kerület érdekében az elmúlt években végzett. Hiszi, hogy új beosztásában is ugyanolyan eredményesen fog dolgozni. Ehhez kíván jó egészséget, sok sikert.

Ceglédi Zsolt: Nem készült beszéddel. Nehezen válik meg a kerülettől, mert 15 év nem rövid idő. Több változáson ment keresztül a polgári védelem, a katasztrófavédelem, de mindig a helyén tudott maradni. A 2011. évi CXXVIII. törvény új, egységes katasztrófavédelmi szervezetet hozott létre. Ennek eredményeként kell új területre átmennie. Jó szívvel fog emlékezni a kerületre. Megköszöni a képviselő-testületnek, a hivatal teljes állományának, vezetésének azt, hogy segítették a munkájában.

Vizér Klára: A polgármester és a képviselő-testület nevében megköszöni a kitüntetetteknek, hogy a mai napon ünnepelhették őket, velük együtt örülhettek. Kéri, hogy az ünnepség végén közösen énekeljék el a szózatot.

(Szózat)

Vizér Klára: Kéri a kitüntetetteket, a hozzátartozókat, a képviselőket, fáradjanak át a Házasságkötő terembe, egy koccintásra, kötetlen beszélgetésre. Az ünnepi ülést bezárja.

K.m.f.

Juhászné dr. Baráth Márta
jegyző

László Tamás
polgármester